

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Birkerød d. 26/1 2010

Vedr. farlige hunde/muskelhunde.

I forbindelse med den påtænkte revidering af hundeloven med særlig henblik på tiltag i forhold til hunde, der kan være farlige for omgivelserne, skal "Arbejdsgruppen vedr. potentielt farlige hunde" anmode om foretræde for Retsudvalget med en deputation på 4 personer.

Arbejdsgruppen, der består af 10 medlemmer, som alle arbejder professionelt med hunde, har arbejdet med spørgsmålet i 2-3 måneder, og gruppen har udarbejdet en række unikke forslag til udbygning af hundelovens regler, om politiets mulighed for at gribe ind over for farlige hunde. Forslag som dels imødekommer kravene om, at både dyr og mennesker skal kunne færdes på veje, stræder og rekreative områder uden frygt for at blive angrebet, og dels indebærer gode muligheder for, at langt hovedparten af ejere af farlige hunde/muskelhunde vil samarbejde og efterleve bestemmelserne.

Vi har været i kontakt med Retsudvalgets formand Peter Skaarup omkring dette andragende, og formanden var ikke afvisende over for vores ønske.

I håb om velvillig behandling af denne anmodning skal jeg føje til, at vi naturligvis medbringer vore forslag i skriftlig form - om ønsket kan forslagene fremsendes i forvejen. / vedlagt

På arbejdsgruppens vegne.

Med venlig hilsen

Knud Dahlgaard

Folketinget

Retsudvalget

Forslag til lovgivning vedrørende muskelhunde/farlige hunde.

Udarbejdet af: Arbejdsgruppen vedrørende potentielt farlige hunde.

Farlige hunde/muskelhunde

Gennem længere tid har der været en række beklagelige episoder, hvor muskelhunde har overfaldet og angrebet både dyr og mennesker. Disse episoder har skabt stor utryghed blandt hundeejere i almindelighed, og mange er utrygge ved at færdes på offentlige områder af frygt for, at de selv eller deres hund skal blive angrebet (bilag 2).

Dette har været udgangspunktet og motivationen for arbejdsgruppen (bilag 1) til at gå i gang med det omfattende arbejde, der er mundet ud i følgende forslag.

Forudsætninger

- **Farlige hunde er et reelt problem**

Flere debattører, organisationer mv. har postuleret, at problemet udelukkende sidder i den "anden ende af snoren". At alle hunde er, som vi træner og behandler dem. Det er imidlertid ikke rigtigt. Adfærdseksperterne Scott & Fuller samt Duffy, Hsu & Serpell (bilag 3) har ganske klart bevist, at en hunds adfærd i højere grad er styret af den genetiske ballast end af det tillærte – hvilket også er helt i overensstemmelse med arbejdsgruppens erfaringer.

- **Raceforbud er ikke en realistisk løsning.**

Der er blandede erfaringer med raceforbud rundt omkring i Europa. Af betænkningen fra Justitsministeriets Udvalg om Hunde fremgår det bl.a., at erfaringerne med raceforbud er relativt gode i England og Norge, mens det modsatte er tilfældet i Holland. Herhjemme har vi haft forbud mod Pittbull terrier og Tosa Inu i en længere årrække. Ikke desto mindre findes der - ifølge Dansk Kennelklub - adskillige tusinde pittbulls rundt omkring i landet - de bliver bare betegnet som noget andet (bilag 3).

I forbindelse med raceforbud er hunde af blandingsrace under alle omstændigheder et meget væsentligt problem. Som nævnt oven for kan det i visse tilfælde være vanskeligt eller endda umuligt at skelne mellem racer, men det er endnu vanskeligere, når det drejer sig om blandingsracer. (Se neden for under "Definition"). Herudover er det fremført, at det ingenlunde er sikkert, at et forbud vil mindske problemet med farlige hunde, samt at et forbud også vil ramme velfungerende hunde af de nævnte racer og blandinger heraf.

- **Regelsættet skal være enkelt.**

Det skal være nemt og ligetil for politiet at håndtere bestemmelserne. Bestemmelser, der er komplicerede og administrativt tunge at arbejde med, kan erfaringsvis nemt vise sig ikke at virke efter hensigten.

- **Definition**

Den store udfordring ligger i, at finde frem til en klar og tydelig definition af den gruppe hunde vi taler om. Gruppen af muskelhunde/farlige hunde kan ikke defineres ved hjælp af race alene, da vi ved denne definition "taber" en lang række hunde af blandingsrace. De kommer nemt til at hedde noget andet. Fx kan ejeren af en American bulldog blanding påstå, at hans hund er en labradorblanding, broholmerblanding eller noget helt andet, uden at nogen er i stand til at bevise, at det faktisk er en American bulldog blanding. Problematikken er absolut reel, da der i gruppen af muskelhunde/farlige hunde findes et meget stort antal hunde af blandingsrace.

Vi anbefaler at anvende betegnelsen: *Potentielt farlige hunde*, da denne terminologi ret præcis beskriver den gruppe af hunde, vi her taler om (se nedenfor).

Forslag

Nedennævnte forslag anbefales at gælde for potentielt farlige hunde

Potentielt farlige hunde - definition

1. Hunde der tilhører en af følgende racer eller blandinger heraf er "eksempler" på potentielt farlige hunde:
  - American Bulldog
  - American Staffordshire Terrier
  - Rottweiler
  - Dogo Argentino
  - Fila Brasileiro
  - Staffordshire Bull Terrier
  - Mastino Napolitano
  - Dogue de Bordeaux
  - Ca de Bou
  - Pit Bull Terrier og Tosa Inu tilhører også gruppen, men begge racer er forbudt i Danmark
2. Hunde der opfylder 5 eller flere af følgende karakteristika:
  - Stærk muskulatur, kraftig og atletisk bygning. Robust, adræt, energisk og udholdende.
  - Stærk karakter og udpræget mod.
  - Korthåret.
  - Brystomfang på 60 cm eller derover, skulderhøjde på 50 cm eller derover og en vægt på over 15 kg.
    - Brystomfang måles med målebånd bag skulderpartiet over det dybeste sted på brystet.
    - Skulderhøjde er højden målt med stangmål (form som en galge) over skulderpartiet
  - Voluminøs, firkantet og robust hoved med et stort og bredt kranium samt udpræget muskuløse kinder. Store og stærke kæber samt en bred og robust snude.
  - Kort, bred og muskuløs hals.
  - Bred, kraftig og dyb brystkasse med stærkt buede ribben.
  - Kort og muskuløs ryg og et meget muskuløst bagparti.
3. Hunde (af enhver race) der har vist aggressive tendenser flere gange, eller som tidligere er gået til angreb på mennesker eller andre dyr.

Potentielt farlige hunde - bestemmelser

1. Når en potentielt farlig hund færdes på offentligt område, skal den fra 6 måneders alderen være forsynet med en "passende" mundkurv.
(Mundkurv er efter vores opfattelse en god og realistisk løsning. Politiet arbejder med mundkurve, idet politihunde har mundkurv på under træning. En mundkurv hindrer ikke hunden i at snuse, opleve, trække vejret frit/halse, drikke og spise godbidder.)
2. Potentielt farlige hunde skal desuden føres i snor/line på offentlige områder. Linen må ikke være en flex line (line der kan rulle ud til en længde af 6-10 m) og ikke være længere end 2 meter.
3. En person må ikke føre/gå med mere end 1 potentielt farlig hund af gangen.
4. Det er hundeførerens ansvar at punkt 1 - 3 er opfyldt.

5. Hvalpe skal chippes og registreres i Dansk Hunderegister senest når de er 8 uger.
6. Af registreringen i Dansk Hunderegister skal det fremgå, at den pågældende hund tilhører gruppen af potentielt farlige hunde, samt - for hanhunde over 6 måneder - at den er kastreret - se pkt. 6.
7. Hanhunde skal kastreres senest når de er 6 måneder. Dyrlæger skal indberette kastration af potentielt farlige hunde til Danske Hunderegister.
8. Intakte hanhunde over 6 måneder må kun forefindes i registrerede kenneler med licens til opdræt af potentielt farlige hunde - se pkt. 9.
9. Potentielt farlige hunde må kun opdrættes hos registrerede opdrættere/kenneler med licens til at opdrætte potentielt farlige hunde. Kun disse opdrættere/kenneler må importere potentielt farlige hunde.
10. For at opnå licens til at opdrætte og importere potentielt farlige hunde skal en opdrætter være fyldt 25 år, og gennemgå et nærmere defineret opdrætterkursus med fokus på bl.a. teoretisk viden om avl og opdræt, racekundskab, håndtering af hunde, træning mv.
11. Registrering og administration af kenneler med licens til opdræt af potentielt farlige hunde påhviler Dansk Hunderegister
12. Hvis en dyrlæge under udøvelse af sit job møder/kommer i kontakt med en potentiel farlig hund, der ikke bærer mundkurv, er dyrlægen forpligtet til at sørge for, at hunden bliver registreret som potentiel farlig i Dansk Hunderegister - hvis den ikke i forvejen er registreret som sådan. Desuden skal dyrlægen informere ejeren om, at hunden skal bære mundkurv.
13. Ankemulighed i tilfælde af at ejer ikke er enig i, at hans hund hører til gruppen af potentielt farlige hunde. Kunne være et lille udvalg på 2-3 hundesagkyndige personer i hver politikreds

Derudover evt.:

- Hundeskat. Kunne finansiere en god del af omkostningerne ved ordningen. Fx vil en afgift på kr. 150/hund/år give et provenu på 60-70 millioner kr.
- Oplysningskampagne for at oplyse om bestemmelserne i almindelighed, og i særdeleshed for at informere om, hvilke hunde det drejer sig om. Kampagnen kunne bl.a. rettes mod folkeskolen, for at give børnene mere viden om spørgsmålet og forsyne dem med nogle få retningslinjer. Det vil give dem en vis tryghed. Kampagnen vil være med til at rette fokus mod hele problemstillingen og således også reducere antallet af potentielt farlige hunde, idet en række mulige købere nok vil tænke sig om en ekstra gang. En sådan kampagne kunne overlades til dyreværnsorganisationerne.
- Hegn omkring privat grund for at sikre at en potentiel farlig hund ikke uden videre har mulighed for at bevæge sig fra privat grund ud på offentligt område og få mulighed for at forulempe andre hunde eller mennesker.

Bilag 1

Arbejdsgruppen vedrørende potentielt farlige hunde

Gruppen består af en række personer med tilknytning til Dahlgaards Dyreklinik & Hospital, Birkerød. Vi arbejder alle med hunde professionelt.

Lone Nielsen, dyrlæge

Nete Nygaard, direktør og bestyrelsesmedlem i Dyrefondet

Jytte Geneser Smith, veterinærsygeplejerske

Therese Skaarup Mikkelsen, veterinærsygeplejerske og adfærdsekspert

Hanne Troensegaard, adfærdsekspert

Nanna Geisler Hansen, dyrlæge

Karina Dillon, veterinærsygeplejerske og adfærdsekspert

Maja Low, veterinærsygeplejerske

Christian Christensen, politibetjent i hundeafdelingen og adfærdsekspert

Pernille Nygaard, studerende

Laila Meincke, receptionist

Knud Dahlgaard, dyrlæge og bestyrelsesmedlem i Dyrefondet

Bilag 2

Cases

Følgende 3 cases belyser de mekanismer, der sættes i gang, når en farlig hund angriber, og den frygt og usikkerhed de involverede personer står tilbage med.

Case nr. 1

En familiefar er ude for at lufte sin hund af racen Staffordshire bullterrier. Familiefaderen har købt denne race, da det efter sigende skulle være en meget børnevenlig hund. Han har – da han ved hvad han har med at gøre – gjort meget ud af at træne og socialisere den, for at sikre at den ikke skulle blive aggressiv.

På turen stopper han op for at snakke med andre hundefolk, og mens snakken går, leger hundene sammen. Pludselig får Staffordshiren øje på nogle heste meget langt borte, og nu slår det klik for den. Den løber i fuld fart hen mod de tre heste, ejeren kan for første gang ikke kalde den til sig, og den angriber den ene hest. Den bider hesten flere gange i forbenet og ender med at bide sig fast. Hver gang hesten får sparket hunden af, angriber den igen. Rytteren bliver smidt af og hesten sikker af sted, men hunden fortsætter med at jage hesten.

De tre piger, som var på ridetur, fik et kæmpe chok, og hesten måtte indlægges i mange måneder på hestehospitalet i Ansager efter mødet med kamphunden.

Jeg talte senere med hundens ejer, og han var naturligvis meget chokeret over, at have set sin ellers dejlige hund gå amok i den grad. Pludselig så han en adfærd hos hunden, som han aldrig havde set før.

Therese Skaarup Mikkelsen, adfærdsekspert

Case nr. 2

Beskrivelse af forløb med amerikansk bulldog i klinikken.

For ca. et år siden oplevede jeg følgende i klinikken:

En klient kommer med en amerikansk bulldog tæve, alder ca. 4 år, vægt ca. 50 kg.

Ejeren ønsker hunden aflivet pga. følgende hændelse:

Konen i huset havde været alene hjemme sammen med parrets 2-årige datter. Datteren er pylret, sidder på gulvet og vil op til moderen. Moderen er lidt irriteret over datterens pylren, men bukker sig ned for at tage datteren op. I det hun bukker sig ned, ser hun, at hunden kommer farende fra den anden ende af stuen, mens den stirrer på barnet. Moderen forstår lynhurtigt, at hunden vil angribe barnet og skynder sig at løfte det op til sig. Hunden angriber nu moderen og får bidt hende i siden og i armen. Hunden bider også datteren i benet. Moderen flygter ind på et værelse og vælter undervejs en computer i hovedet på hunden for at holde den på afstand.

Da jeg ser hunden i klinikken, er den imødekommende, venlig og virker aldeles ufarlig. Jeg giver den en sprøjte i nakken til at falde i søvn på, og hunden står stille og finder sig i behandlingen. Da den er faldet i søvn, bliver den aflivet.

Therese Skaarup Mikkelsen talte med ejeren i telefonen kort efter hændelsen, og oplyste herefter:

"Ejer har haft hunden fra hvalp, og den har aldrig før udvist nogen former for aggression.

I dette tilfælde sker der det, at hunden tror, at de sammen skal angribe barnet, fordi den kan mærke, at moderen er lidt irriteret, idet hun bøjer sig ned over barnet. Når der så først er "tændt" for angrebs-

instinktet, er hunden i en sindstilstand, så den ikke tænker over, hvad den gør. Derfor angriber den både moderen og barnet, og moderen kan ikke stoppe den igen. Der er stor sandsynlighed for, at dette vil kunne ske igen, og derfor anbefalede jeg aflivning af hunden”

Der skete heldigvis ikke noget i dette tilfælde - men det kunne ha' endt forfærdeligt.

Dette eksempel viser, hvordan en kamphund – hvor sød den end måtte være - har et slumrende angrebsinstinkt, som pludseligt kan tændes og **ikke slukkes igen**. Dette er en af de farlige forskelle på en kamphund og andre hunderacer. Dette er en af grundene til, at en sådan hund er for farlig for den almindelige hundeejer.

Lone Nielsen, dyrlæge

Case nr. 3

Kommentar: Forfatteren og journalisten Jane Aamund, der selv er tidligere kamphundeejer, langer ud efter politikere og Dansk Kennel Klubs linje over for kamphunde.

Dansk Kennel Klub – Danmarks førende klub for opdrættere og udstillere, under protektion af Hans Kongelige Højhed Prins Henrik – havde 13. juni en stor udstilling i Vejen. Der var tilmeldt 53 American Staffordshire, de populære kamphunde Amstaffer. Søndag den 14. juni var der tilmeldt 48 American Staffordshire, som er den mest problematiske af kamphunderacerne. Det koster 325 kr. at tilmelde sig Dansk Kennel Klubs udstillinger. For slet ikke at tale om at der også bliver udstillet, opdrættet og præmieret mange af de andre kamphunderacer bl.a. Staffordshire Bullterrier og almindelig Bullterrier, så der er store penge i kamphunde.

Stambogsførte hvalpe kan koste over 10.000 kroner. De importerede blandingsracer, som ikke er stambogsførte, går også under navnet Amstaffer. Dem kan man se averteret sammen med forbudte racer i den Blå Avis til et par tusind kroner. Hjemmerøvernes skræk, står der i annoncerne.

At kalde racerne »Muskelhunde« er en forkert og komisk betegnelse, som om det er uskyldige bodybuilderhunde. De er opdrættet til kamphunde i deres gener. Deres kampteknik er, at de ikke giver signaler, men angriber igen og igen indtil deres offer er dræbt for så at flå i det. Det er belønningen i kamphundesport. Andre regler er, at den hund som bløder mest har tabt.

Kamphundesport er forbudt bl.a. i England, og da England stadig er et af de mest hunde-elskende lande, så har man samme holdning i engelske fængsler over for folk, der dyrker kamphundesport, som over for pædofile og børnemishandlere.

Der er også andre store hunderacer, som er aggressive, men forskellen er her, at når deres offer eller modstander giver signal om underkastelse, så standser de, medmindre deres hundefører opmuntrer dem til at fortsætte.

En fornuftig og meget vidende kvindelig dyrlæge fortalte for nylig i TV netop om kamphundenes teknik sammenlignet med andre racer, fordi hun opererer deres hundeofre. På Rigshospitalets kirurgiske afdelinger tager man sig af de børn og voksne, som kommer ind med bid-skader i ansigtet og på lemmerne.

Vi venter altså bare på at der bliver dræbt et barn, før man skrider ind. Imens kunne man indføre to enkle løsninger. Kamphunde skal gå i snor, kamphunde skal have mundkurv på. Det haster.

Dansk Kennelklub skulle være den mest vidende organisation med hensyn til avl og opdræt af kamphunde. Hvordan kan de rådgive regeringen i dette alvorlige spørgsmål, når de samtidig accepterer avl, udstilling og opdræt af de problematiske racer? De sidder inde med stor viden om hundenes adfærd og genetiske baggrund.

Det vil tage mange generationer at avle dræberinstinktet ud af kamphundene. Det er fremavlet gennem flere hundrede år, så den undskyldning kan ikke bruges for at undskylde eller acceptere kamphundenes tilstedeværelse på de store udstillinger.

Udstillingshundene er iført mærkelige skjolde og læderveste, der understreger deres ejeres ønske om at have en fuld bevæbnet bodyguard ved sin side. Udstyret bliver taget af, inden hunden skal i udstillingsringen. Men udenfor præsenteres hundene med rygmærker, som firbenede rockere. De har kæder og advarende dræbertekster på deres latterlige hundetøj, ligesom deres udstillere gør alt for at sprede skræk og rædsel omkring ringen, hvor der naturligvis er ballade, når hannerne vises frem.

Vore politikere er naive og har intet kendskab til det betændte miljø, som i øjeblikket avler på og indfører kamphunderacerne fra østlandene.

Usikkerhed og angst for bandekrige, indbrud og vold er noget vi lever med i dag, så det er klart, at aggressive hunde er populære.

Hundeejere, som har lav selvværdi eller er bange for at blive offer i bandekrigene, ønsker en kamphund, der beskytter dem, og hundene lever tit under kummerlige forhold i udhuse og garager i ghetto-områderne. Ingen tør sige højt, at der er flest kamphunde i de kvarterer, hvor der er sociale problemer.

De er bange for repressalier fra miljøet.

Jeg ved, hvad jeg taler om. Jeg har selv ejet en kamphund. En Staffordshire Bullterrierhan importeret fra England, før vi havde problemer med kamphundene. Jeg vidste alt om hans baggrund.

Han bestod med glans sin mentaltest. Han var lydighedspræmieret og blev dansk udstillingschampion, og ikke mindst havde han et hjerte af guld, og jeg elskede ham. Men en dag gik det galt. Børn legede i mit hjem, og da husets børn legede slagsmålsleg, misforstod han situationen. Han var aldrig alene med børnene, når der var legekammerater. Jeg vidste jo, hvad han bestod af, og en dag så jeg ham stivne, og hans blide, søde øjne blev hårde og pupillerne store. Jeg greb ind sekunder før, det gik galt.

Dagen efter blev han kørt væk fra vores hjem. Jeg glemmer aldrig hans øjne, da vi sagde farvel. Han fik et langt og godt liv hos min veninde og hendes mand, de var hestefolk og havde ham under kærligt opsyn dag og nat, og der var aldrig lignende episoder med ham. Men det kunne have endt fatalt. Jeg var også sammen med de mennesker, som havde andre aggressive racer til træning, som den gang indebar både forsvar og angreb, der var ikke mange kvinder på holdene. Men jeg så med bekymring de typer mænd, som hundene gav en følelse af potens og magt.

Jeg fortryder, at jeg købte ham. Jeg gjorde ham ondt. Han glemte aldrig mig, og jeg glemmer aldrig ham. Men der var kun sekunder fra, at det kunne have gået ud over et barn.

Af Jane Aamund
Berlingske Tidende, 25. juli 2009

Bilag 3

Litteratur

J.P. Scott & J.L. Fuller, 1965. Genetics and the Social Behavior of the Dog.

D.L. Duffy, Y.Hsu & J.A. Serpell, 2008. Breed differences in canine aggression. Applied Animal Behaviour Science

B. Jørgensen, Dansk Veterinær Tidsskrift, 1. november 2009 , nummer 21. Forbud virker ikke. Referat af Den Danske Dyrlægeforenings seminar om "farlige" hunde.

Vibeke Knudsen, DKK's medlemsbladHunden, oktober 2009, numer 10. Problemerne med kamphunde er ude af kontrol.

Justitsministeriets Udvalg om hund, Delbetænkning om farlige hunde, januar 2010